

פעמיים הבקיעה ממשלת ישראל השבע את השער של המדינה.

הקרב על דעת-הקהל העולמית, המתנהל בין ישראל והפלסטינים, דומה למישחק כדורגל מסוג חדש לגמרי. במישחק זה, מותר לכל צד להבקיע רק את השער של עצמו. המוצח במישחק הוא מי שמכניס לעצמו את הגולים העצמיים המעטים ביותר.

השבוע צברה ישראל כמה גולים עצמיים מרשימים.

מילחמה בלדר. השער העצמי המזור ביותר הובקע על-ידי שחקן אלמוני, שהחליט לגרש מהארץ ילד בן 4. שהתייתם מאמו, מפני שאביו מכהן כנציג דיפלומטי של אש"ף בשודיה (ראה עמוד 6).

קשה להעלות על הדעת החלטה ומטופשת יותר, כי בפרשה זו הובטחה מראש מפלה מוחצת לישראל כדעת-הקהל העולמית. כל הנסיבות הבטיחו זאת מראש:

● הילד הוא קורבן של טר"גדה מישפחתית (מות אמו), וכל העולם מרחם על יתום.

● הפרשה נוגעת לאב המת-גורר בארץ אירופית (שודיה), כך שדעת-הקהל הסקנדינאווית מעורבת בה באופן ישיר. לגבי אירופה וזוהי פרשה "מקומית", ולא עניין רחוק, המתרחש אישם במיזרח התיכון.

● השלטון הישראלי מופיע בה לא רק כשליטון-כיבוש גס, אלא גם כשליטון אכזרי ובלתי-אנושי.

האחראי הרישמי לפרשה הוא יוסף בורג, אחד הפוליטיקאים המולחים והפסיקחים ביותר בישראל. קשה היה השבוע לדעת אם הוא עצמו החליט על מעשה-איוולת זה, או שפעלו כאן שלטון-נות-הכיבוש של הגדה המערבית, למרות שהילד גר במערב השייך לתחום-השיפוט של ירושלים הי-מסופחת.

2:00 לרעת ישראל. בינתיים הוסיפה ישראל להכניס לעצמה

שגריר המיועד של ישראל בי-ושינגטון, שהוא גם נץ קיצוני, היה הראשון שהסיק מכך מסקנה. הוא הדעים את שולחיו כאשר הכריז באמריקה שהתוכנית הסער דית היא "צעד קטן" בכיוון הנכון. למחרת היום ירדה עליו מפולת פוליטית. אחרי ששמע מה ששמע בצינורות ממשלתיים, חזר בו ארנס וטען כי "לא הובן" כראוי. כך בוטל גם המעשה הנבון היחידי שנעשה במיגרש זה.

תעופה

על כנפי האיוולת

בומה הוא בומה, קורפו הוא קורפו, אך לוי הוא לוי

פעם היה דויד לוי נושא לבדי-חות ללא-ספור. אותם ימים עברו מזמן. השבוע התגלה לוי כפולי-טיקאי ערמומי וכמדינאי חברתי. את ההזדמנות לכך סיפק אברהם ("בומה") שביט, בפרשה שלכמעט לא-תיאמן.

אופי פרובוקטיבי. במשך השנתיים האחרונות טיפל בומה בענייני אל על. למרות שכניסתו לתפקיד יז"ר מועצת-המנהלה של החברה התקבלה בספקנות רבה, ולמרות הכרזותיו הרמות והתכרי-פות, נחל בומה הצלחה מרשימה. לא זה בילבד שהשרות באג על השתפר עד בלי-הכר, אלא שיחסי-העבודה נרגעו ומאזן החברה הש-תפר באופן מרביע.

לא היה על בומה אלא להמשיך בדרך זו. אך בומה הוא בומה, וכך עשה מעשה-רשעות שמחק בכתאחת את כל ההישגים של שנתיים.

ברגע של חולשת-הדעת, שיגר בומה מיכתב אולטימטיבי, שבו הודיע כי 18 מהנדסי-טיס יפוטרו בראשית השנה הבאה. בעיית מהנדסי-הטיס, שתפקידם הפך מיותר, היא כאובה. אין ספק שיש למצוא לה פיתרון, ואת המסק-בומה את העובדים ואלו ההסתדר-

ושם קץ לסיכסוך באותו היום. אך בומה הוא אדם בעל-גאווה, ולא היה מסוגל להודות בטעות. אילו היה קיים שר-תחבורה נבון ורציני, היה כופה על בומה שביט לנהוג כך. אך חיים קורפו, עסקן מיסלגתי אפור וחסר-מישקל, לא היה מסוגל לכפות דבר על איש. אחרי היסוס קצר, נכנע לבומה השתלטני הצדיקו.

השביתה נמשכה, הנזקים הצ-טברו ואז נכנס לפעולה שר-הבינוי, שאין לו כל קשר לעניין. במעשה פשוט זה הכריז על עצמו דויד לוי שאינו רק סגן-ראש-הממשלה ושר-הבינוי, אלא מעין שר-על בענייני עבודה. הוא נטל את ה-יוזמה לידיו, נועד עם העובדים, רכש את אמנם, הציע פיתרון על דעתם.

קורפו רתח. התערבותו של לוי, שבאה אחרי כישלונו, הפריעה לו יותר מאשר השביתה עצמה. הוא מיהר אל בגין, כדי להתלונן. בגין הימהם. מינה ועדה של שלושה שרים: לוי, קורפו ויורם ארידור. בכך הכיר בגין למעשה רישמית

לא זה בילבד ששביט ואנשיו לא הודו כשגיא, שמקורה היה בגאווותנות אישית, אלא שהוסיפו חטא על פשע. אחרי שהסיכסוך יושב, איכשהו, בעיקר תודות ל-דויד לוי, נקמה ההנהלה את ניק"מת גאוותה הפגועה. במעשה שעבר את גבול החוצפה, החליטה להש-בית מצידה את החברה הלאומית, כאילו היתה רכושם הפרטי. תוך תביעה לאקט של כניעה פורמלית של העובדים.

היתה זאת דרישה חסרת-שחר וחסרת-סיכוי. אך היא מובילה בהכרח למסקנה בלתי-נמנעת: הנהלה זו אינה מסוגלת לנהל דבר מילבד חנות פרטית.

יחסים מרחביים

הרגיל של חיבור

פעם זאת היתה

מיה גפה. עכשיו

היא הפכה מיה יפה.

אך זה לא עזר.

יוזמתו של אנוור אל-סאדאת הוסיפה לשפה העברית כמה מילים חדשות. אחת מהן היתה "מומנ" טום". השניה היתה "לינקאג".

בחודשים הראשונים של המשא-ומתן היתה זאת מצריים שעמדה על הלינקאג - "החיבור" בין השלום הישראלי-מצרי ובין פיתרון הבעייה הפלסטינית. אל-סאדאת הבין אל-נכון כי ממשלת-ישראל מעוניינת מאוד בשלום עם מצריים, אך אינה מעניינת כלל בסיום הכיבוש הישראלי בגדה המערבית וברצועת-עזה. על כן רצה לאלץ את ישראל לוותר בגדה המערבית השלום עם מצריים.

ממשלת-בגין התנגדה למזימה בהחלטה נחושה, ויכלה לה. המצ-רים ויתרו על הלינקאג, הדבר נחשב אז כניחוח גדול של ישראל, ועלה לסאדאת ביוקר: נידוי בי-עולם הערבי.

טעות קטנה. בינתיים מתקרב

מועד הפינוי הסופי של סיני, ול-פתח ההפכו היוצרות, ממשלת-ישראל החליטה שהיא בכל זאת מעוניינת בלינקאג.

החשבו היה מחוכם: מצריים מעוניינת בפניו, אם ידרשו ממנה עכשיו להסכים לקבלת הגישה ה-ישראלית לאוטונומיה - שאינה אלא המשך הכיבוש בשם אחר - לא תהיה לה כרייה אלא להסי-כים. היא תחשוש להתנגד להצעה הישראלית, שמא תודיע ישראל על דחיית הפינוי. היה זה חשבון ערמומי. אך הוא

השר לוי (בהלווייה של יוסף קרמרמן) לפתע: שר-על

לקה בטעות קטנה. לא היה לו שחר. המצרים לא נבהלו.

כל אדם חשוב בקאהיר יודע כי אין לישראל כל ברירה אלא לבצע את הפינוי בדיוק ובמועדו. שהרי אם תסרב ישראל לפתע למלא אחרי התחייבויותיה, היא תשחרר גם את מצריים מכל התחייבויותיה שלה. על פי חוזה-השלום, אז ייווצר מצב שבו ויתרה ישראל על מרבית סיני ואילו השלום ייעלם כלא-היה. מנחם בגין ייראה כטיפש. מה גם שהוא עצמו התנגד בעבר ללינקאג בשצף-קצף.

יתר על כן, הפרה חרד-שמעית כזאת של חוזה-השלום היתה מש-חירה את פני ישראל ללא-תקנה, ומוכיחה לעולם כולו, ולעולם ה-ערבי בפרט, כי ישראל אינה מעוני-ינת בשלום, ושאינו לסמוך עליה. מייסדת-רקע. אילו הבינה ממשלת-בגין הגיון פשוט זה, ואת האיות הברור שבא ממצריים, היתה חוסכת לעצמה ביוון.

הפרשה האחרונה החלה עם ביקורו של שר-החוץ המצרי, כמאל חסן עלי, בישראל. כשנפגש עימו היתה למנחם בגין הברקה: בלי התייעצות מוקדמת עם איש, תבע מן המצרי לקיים באופן דחוף מיפגש רם-דרג. בעיקבות ההסכמה על כך, נסעו ארבעה שרים ישרא-ליים לקאהיר, לפגישה שלא היתה לה שום הכנה מוקדמת. אך ש-זכתה בפירוטמת רבתי.

כאשר באו השרים יוסף בורג, אריאל שרון, יצחק שמיר ומשה נסים לקאהיר, התקבלו בסבר-פנים יפות. חוסני מובארק עצמו קיבל אותם לשיחה. אך בפי המארחים האדיבים היתה בשורה חד-מש-מית: אין הם מתכוונים לקבל את הגישה הישראלית, האומרת כי "אוטונומיה מלאה" היא המשך הכיבוש הישראלי וההתנחלות ה-יהודית. העובדה שבאותה שעה עצמה נעצרו עשרות מהגרים בגדה המערבית, פוצצו בתים ונס-גרו מיכללות (ראה הנדון ועמודים 74-75) לא השפיעה גם היא על המצרים לטובה.

התוצאה: המישלחת המכובדת חזרה בידיים ריקות. שום דבר לא הושגה.

תוצאה שניה: ממשלת-ישראל ויתרה על הלינקאג. המשא-ומתן על "האוטונומיה המלאה" התקוע במבוי סתום. יימשך אחרי סיני שארית-סיני, שום מוצא אינו נראה באופק.

• בין השאר דיווח על כך עורך העולם הזה בכתבותיו על שיחותיו עם אנשי הצמרת המצרית, אחרי מות אל-סאדאת.

ח"כ ארנס (עם מנחם בגין) מה להסביר ?

בעובדה כי לוי אכן שייך לעניין, מבלי שהוגדר מדוע. השבוע חזרו העובדים לעבודה. השביתה, שלא היתה צריכה לפרוץ כלל, הסתיימה. המוצח היחידי היה דויד לוי. הוא קבע לעצמו עתה מעמד של שר-על לענייני-חברה, כמו ארידור בענייני-כלכלה ואריק שרון בענייני-חוץ-וביטחון. הגאווה הפגועה. אך בכך לא נגמר הסיפור.

רות למשא-ומתן רציני, כדי למצוא באופן דחוף פיתרון מוסכם וסביר לבעייה, לא היתה נגרמת שום סערה. אולם האופי הפרובוקטיבי של המיכתב הוציא, כמצופה, את ה-עובדים מכליהם. הם הכריזו על שביתה מיידית - תגובה שהיתה צפויה מאוד. לוי, שר-על, אדם אחר היה מודה בשגיא. מצטער על הטעות

גול עצמי בפרשת התוכנית הי-סעודית. כאשר הגיעה לארצות-הברית מישלחת-ההסברה של ששת ה-ח"כים המופלאים, כדי להסביר מדוע מתנגדת ישראל מכל וכל לתוכנית-שלום שיש בה צעד חשוב קדימה מצד סעודיה, נוכחה מייד לדעת כי אי-אפשר כלל להסביר זאת. ראש-המישלחת, משה ארנס, הי-